

Drugih vezij razven onih iz motvoza pa mi nimamo, zlasti, ker smo do dobra prepričani, kako nespametne so. Letos n. pr. je šolo na kol obesil sošolec M. samo zato, ker se je bil že lani ujel v zanjke nekih gospodičen preparandovk, pa jim je delal naloge, risal zemljevide i. dr., samega sebe pa zanemaril takó, da ni šlo več naprej. In v sedmi šoli, pa pustiti vse, zbok take neumnosti! In tako nadarjen je bil!

Zanimalo Vas bo morda tudi, če Vam omenim, kako nas je takoj v začetku leta svaril profesor verouka pred politikovanjem, najbrže z ozirrom na lansko Grünovo slavnost in pa, ker so neznani ponočnjaki v zadnjem času parkrat s črnilom onečedili Grünov spominik. Povedal nam je, kako neki mož tu v Ljubljani, ki je sicer dosegel visoko stopinjo v socialnem življenju, vendar obžaluje, da je prezgodaj začel politikovati, vsled česar je bil izključen iz gimnazije, ne vem, če v šesti ali sedmi, in tako ni dovršil gimnazije, ni mogel na vseučilišče, zaprta mu je bila pot do akademiške izobrazbe. In ta mož -- pooblaščen sem od njega samega, da vam imenujem njegovo ime javno, rekel je gospod profesor -- ni nihče drugi ko gospod Ivan Hribar. Mimogredé naj omenim, da je ta gospod velik Slovan in da tudi pri dijakih pospešuje slovansko mišljenje. Podaril je že tudi meni nekaj čeških in ruskih knjig, med njimi tudi veliki zgodovinski roman „Basurman“ od Rusa I. Lažečnjikova, ki posnema, kolikor morem soditi, Angleža Walterja Scotta. Sicer se pa tudi jaz pečam letos z angleškim slovstvom, zlasti z njega velikanom Shakespeareom. Izpolnila se mi je vroča želja, ki sem jo gojil leta in leta, da bi ga čital v izvorniku. V kratkem času sem se naučil slovnice, Shakespeareova dela pa mi je posodil neki rokodelec, ki stanuje s Francetičem; dalj časa je bil v severni Ameriki ter se naučil dobro angleščine. Lotil sem se najprej Julija Cezarja. S kakšnim čustvom sem odprl debelo knjigo ter prebral prve vrstice te prekrasne žaloigre!

Čutil sem, da sem stopil v svetišče prave poezije. Prišel sem že do drugega prizora III. dejanja, namreč do onega preslavnega govora Antonijevega ob mrtvem truplu Cezarjevem. Ah, kako divno se to glasi:

Friends, Romans, countrymen, lend me your
ears;

I come to bury Caesar, not to praise him . . .

Nebeška mati.

Prevajam ga tudi v slovenski jezik, le da sem še zeló okoren. Mar ne? Sodite!

Prijatelji, rojaci, Rimci, čujte:
Pokôpat Cezarja hčem, ne slavit ga . . .
Kar zla storimo, to nas preživí;
Kar dobrega, gre često z nami v grob.
Tak bôdi s Cezarjem! Naš blagi Brutus
Je trdil: Cezar bil je vladoželjen;
Če bil je res, bilà je krivda huda,
In hudo se je Cezar pokoril.